

Aan 't kindje uit den „Rozenhof”

M'n lief klein zonnekindje,
waar kom je toch vandaan!
Ben je zóó uit het Lichtland
naar duistre aard gegaan?

en gaf de Zon je zieltje
toen zóóveel lichtglans mee,
dat nu je oogjes stralen
als 't blinkendst' blauw der zee?

breng jij nu aan je lieven
je kleine snuitje, zeg?
en streelt je zachte handje
de donkre dagen weg?

Schoon kindje, blijf het leven
maar steeds een schijnend licht,
en houd je jonge zieltje
hoog naar de zon gericht!

BERENDIEN SCHULING

man wel zijn tent op in het rumoer der oudvaderlandsche kermis, hoewel 'de toenmalige beruchtheid der Turken (wie kent niet Vondels:

De Turken, 't is schande,
Europa bestrijen,
Te water, te lande,
Wie zal ons bevrijen?)

dit niet zeer aannemelijk maakt. Máár, het interieur van een Indisch paleis (of Kafferkraal, dat valt niet zoo gemakkelijk uit te maken) kende hij beslist niet, en, door de vermoedelijk niet zeer heldere gegevens van zijn Indische miniatuur maar poover bijgestaan, liet hij hier zijn fantasie, die tuk was op een exotisch door-kijkje, den vrijen gang.

Ge hadt misschien graag een wat nauwkeuriger af-werking gezien, lezer? Rembrandt denkt er niet aan, evenmin als gij er op dit oogenblik aan denkt of uw rechtstreeksche tegenvoeter aan den anderen kant van dezen bol zijn scheiding rechts of links draagt, of zijn haar achterover gekamd heeft.

Doch de verbeelding heeft de sfeer gevonden waarin zijn tijd zich het verre, geheimzinnige en onbekende dacht. Dit, werkelijk, is het Oosten, waarover de zee-vaarders de wonderlijkste en meest tegenstrijdige din-gen vertelden, waarvan ze voorwerpen meebrachten die de verkondigers waren van een levenswijze en een gedachtensfeer waarvan de zakelijke Hollander geen begrip kon krijgen. Als een avontuurlijke, romantische jongen, heeft Rembrandt zich de wereld die hij niet kende, gedróómd, en zijn grilligen zin in een fantastisch lijnen- en tonenspel meesterlijk bevredigd.

GENIALE KRABBELS

I. Rembrandt, de fantast.

KRABBELS ZIJN HET NU JUIST NIET, maar ze doen, tusschen zijn grooter schilderwerk, op het oog toch wel een beetje slordig aan.

Ik kan het niet helpen, maar juist deze teekeningen van Rembrandt heb ik het liefst. Hierin openbaart dit genie zich zoo „rückhaltlos,” zoo open, zoo kinderlijk, soms zoo teer, zoo vanzelf...

Zie deze „copie” van een Indisch miniatuur: Oostersche Audiëntie, en dezen getulbanden Oosterling.

Ze weerspiegelen wél de zeventiende eeuw, die van geen foto's wist, maar ook, en zooveel te meer, van meer of minder opgesmukte, wonderlijke reisverhalen, waarin ook gewone dingen verschenen in een exotisch licht.

Maar méér nog vertellen ze van Rembrandts kinderlijke zucht naar vreemde pracht: zijn getulbande Oosterling is een picturale droom van het weelderig Oosten, waar een looden atmosfeer de wereld drukt, en menschen en dingen, in de trillende hitte, groot en vervaarlijk, verschijnen als droomgestalten, onwezenlijk dichtbij, helkleurig, weidsch en prachtig.

Hij heeft dezen Oosterling geteekend als sommige Noordsche schrijvers hun figuren, bijna zonder afstand, een geheelen horizon voor zich opeischend: zóó verschenen de Noordsche godengestalten aan den jagenden hemel, en tegelijk: zóó bewogen zich de Oostersche machtigen in de verhalen van duizend-en-één-nacht. „In hun wijdzeilende soutanen,” zegt de dichter Jan Prins, en hij bevat het geheele tropische levensrythme in één enkelen zin.

Een Turk kan hij, intusschen, of althans diens dracht, als een van ver aangevoerde merkwaardigheid ergens gezien hebben. Misschien sloe n vele andere vreemdelingen, een Turksch, of gekleed, koop-

Naar een tekening van Rembrandt in het Louvre te Parijs

Getulbande Oosterling